

[Iver Poulsen.]

været så strålende, at den borgerlige regering ville være gået til i pral, hvis den havde opnået et lige så godt resultat.

På denne baggrund er det forståeligt, at den tillid, mange vælgere viste regeringen ved valget, har fået et alvorligt grundskud. Regeringen tiltrådte helt uforberedt; den sad passivt med hænderne i skødet i mere end tre måneder uden at foretage sig noget som helst for at få lagt en bremse på den faretruende udvikling af vor økonomi, som den foregående regering under samme statsministers ledelse havde lagt en solid grund til. Først da udviklingen helt tog magten fra regeringen og regeringen ikke længere kunne snakke sig fra det stigende valutaunderskud, det stigende underskud på handelsbalancen, det kommende underskud på statens regnskab, den stigende uligevægt mellem produktion og forbrug og mellem forbrug og opsparing, blev regeringen grebet af panik og fremsatte sine skatte- og afgiftsbuketter, som var uden plan med hensyn til en sanering af økonomien, og som ramte vilkårligt og i flæng og både direkte og indirekte ramte det erhvervsliv, hvoraf vi alle lever, og hvis konkurrenceevne vi alle må være interesseret i at styrke og ikke at svække.

Situationen i dag med den voldsomme indkomsteksplosion og det offentliges voldsomme økonomiske ekspansion minder til forveksling om eksplosionsåret 1961, da en nu afdød socialdemokratisk folketingsmand talte advarende ord her i tinget og udtalte ængstelse for, at vi var ved at omdanne landet til en økonomisk galeanstalt. Jeg kan ikke lade være med at tænke på disse kloge ord, fordi de netop dækker situationen i dag.

Det bliver stadig mere og mere indlysende for en voksende vælgerskare, at grundskaden i den alvorlige økonomiske situation er den førte indkomstpolitik, hvorefter vi tildele hinanden langt større indtægter, end der er dækning for i vor produktionsstigning. Vi lever på forskud, vi bruger i dag de indtægter, som først produktionsstigningen om et år eller to vil give grundlag for. Det er klart, at en sådan politik er uholdbar. Den vil medføre øget pres på importen, valutatab og stigende skævhed i handelsbalancen, fremme inflationen. Ude i befolkningen er

der en stigende forståelse for denne grundskade, og de mennesker, der lever af løn, føler sig faktisk snydt i dag. Det er gået op for flere og flere, at de evindelige lønstigninger kun er en narresut. Modtagerne får ikke lov til at beholde pengene. De tages fra dem igen gennem nye skatter og afgifter og stigende varepriser. Skattebuketterne og regeringens ønske om en opsparing på 1.200 mill. kr. viser jo med al ønskelig tydelighed, at de øgede indtægter skal fratages modtagerne igen.

Ingen kan vist benægte, at den private opsparing er blevet sorteper i den økonomiske politik. Regeringen imdrømmer, at opsparingen er for ringe og forbruget er for stort. Men med de kår, regeringen byder opsparingen, kan den ikke følge med. Sidst hørte vi forleden den højtærede økonomiminister sige, at den private opsparing slet ikke kan klare den nødvendige opsparing. Nej, det kan den ikke, når regeringen ikke vil give den tålelige kår og mulighed for at konkurrere med det forbrug, der er for stort. Igennem en inflatorisk politik, der konsekvent forringer værdien af de opsparede kroner, og ved hjælp af en opsparingshæmmende formuebeskatning fratager man skatteyderne lysten til at spare op, og gennem en hårdhændet progressiv beskatning beskærer man skatteydernes evne til at spare op. De uafhængige har anvist en vej til forøget privat opsparing: hæv proportional-skattegrænsen væsentligt for endelig at føre den til tops — det vil give stærkt øgede muligheder for opsparingen — og afskaf den mest umoralske skat af alle skatter, formueskatten. Det vil styrke både evnen og lysten hos skatteyderne til at spare.

Jeg sagde den mest umoralske af alle skatter, formueskatten, for det er en umoralsk skat. Først beskattes indtægten, og den del af indtægten, man sparer op, bliver beskattet, når opsparingen har nået en vis størrelse; det er den anden beskatning; for det tredje beskatter man renteaftkastningen af det opsparede beløb, som er blevet beskattet én gang før, og for det fjerde beskatter man opsparingen, hvis sparereren er så letsindig at anbringe den opsparede kapital i fast ejendom, gennem ejendomsskatteerne. Det er en umoralsk beskatning.

Den såkaldte statsopsparing er de uafhængige modstander af, ikke mindst når